

ЉИЉАНА
ШАРАЦ

НИЈЕ
МИ ОВО
ТРЕБАЛО

Copyright © 2024, Љиљана Шарац
Copyright © овог издања 2024, ЛАГУНА

**НИЈЕ
МИ ОВО
ТРЕБАЛО**

1.

Уместо аларма, чуо је натпевавање птица. Цвркут је попут иглица боцкао и бушио његов чврсти сан. Бојан је отворио једно око, нагнуо се и дохватио телефон с оближње комоде. Аларм је одавно звонио, а он га је искључио и наставио да спава. Знао је да ће мама напослетку доћи да га опомене, међутим, она није дошла.

„Зашто?“, чудило се онако бунован.

Кревет је био шири него његов. Јастук је померио у страну јер је био превисок. Постољина је мирисала на непознати омекшивач. Не, он није био у свом стану. И није требало само да пређе улицу и ускочи у учioniцу, јер је иначе живео прекопута школе. Сада је требало да се вози шест станица до ње.

– Ау! – у тренутку се расанио, сетивши се где се налази.

Скочио је као опарен. Добрадио је торбу коју још до краја није био распаковао, извадио прво што му је дошло под руку и обукао се у трку. Плава мајица била

је изгужвана, али он за то није марио. Прао је зубе и обувао се с ранцем на леђима.

„Умићу се на неком од одмора“, одлучио је.

Није проверавао да ли је тетка будна. Само је тихо затворио за собом врата и изашао на ходник. Између чекања лифта и силаска степеницама изабрао је трчање наниже. Прескакао је по два степеника и искочио на улицу. Био је у одличној форми јер је рукометна сезона била у пуном јеку. Истрчао је трку свог живота и на станицу стигао истовремено кад и аутобус. Одахнуо је тек када је сео и руком обрисао зној са чела.

„Имао сам среће! Шта ми би да се успавам?! Није да би ми било први пут, али данас би то било погубно...“

Аутобус се клацкао од станице до станице док је дечак стезао телефон у руци и нестрпљиво погледавао колико је сати.

„Само да не закасим! Први час имам физику...“

Гледао је кроз прозор покушавајући да се смири. У стомаку му је кувало. Грицкао је усну и тапкао десним стопалом као да даје гас и помаже возачу да мало убрза. Река људи је на свим станицама улазила и излазила. Стигла му је порука.

Где си, Мајџори? Звонило је њрво звоно.

„Овај Огњен баш зна да стави со на рану“, изнервирано је стрпао телефон у џеп.

Устао је са седишта, приљубио се уз врата и искочио чим су се напола отворила. Потрчао је колико га ноге носе. Неколико пута је проклизао на ситном шљунку, махао руком као да пада с високе стене, једва успевао да поврати равнотежу и настављао даље. Људи су се склањали с тротоара правећи му пролаз. Кад је утрчао

у школу и почео да прескаче по две степенице, раменом је очешао теткицу Миру која се нашла поред њега.

– Ију! – цикнула је жена, стала и прекрстила се левом руком.

– И-зви-ни-те – добацио је преко рамена, испрекидано дишући.

Ход је успорио кад је видео да наставница физике Ката-Злата тек излази из зборнице. Поцупкујући, успорио је трк и дугим корацима пошао према кабинету. Како му се приближавао, све се више скупљао. Погрбљен, стао је на крај реда. Само је на кратко извирио и махнуо најбољем другу, који је по обичају био на његовом челу. Огњен је био за главу виши од свих. У одељењу су га завитлавали да је њихова извидница јер има прегледност над ситуацијом где год да се нађе. Дечак, добродушан по природи, само се смејући и климао сагласно главом. Био је радо прихваћен у свакој од група на које је њихово 8/4 било подељено. Бојану је било жао што у том тренутку не стоје раме уз раме. Чинили су засебан двојац и један другом чували страх.

Наставница је прошла поред њих одсечно климнувши главом, откључала врата и ушла прва у учионицу. За њом је остао траг снажног слаткастог парфема. Ђаци су у тишини пошли за њом, док је Бојан стајао са стране и брижно их гледао. За дан су се некако преподобили. Глава увучених у рамена улазили су у учионицу. Сели су на своја места без бучног повлачења столица, гуркања и додацивања. Бојан је испод клупе бацио коску Огњену и одмахнуо главом кад је овај отворио уста да га нешто приупита. Наставница је сачекала да се сместе, па је и она села за катедру.

Укључила је компјутер, дуго нешто ишчитавала, уписала час и умала да напише наслов на табли. Није проговорила ни реч. Редари Ана и Павле неколико пута су се погледали и слегнули раменима. Бојан је стекао прсте у крилу док нису побелели. Знао је шта мора да уради и зашто је тај час толико битан, али је осећао да није прави тренутак да било шта предузме. Важио је за одличног спортисту јер се ослањао на интелигенцију и инстинкте. Све у њему у том часу викало је да не истрчава, већ да сачека још мало. Чудна атмосфера у разреду само му је додатно отежавала. У глави су му одзвањале мајчине и директоркине речи шта мора да уради чим уђе у учионицу. Погледао је и схватио да је у журби заборавио да стави сат. Није смео ни да помисли да се лати телефона. Чинило му се да време капље као мед са кашичице у шољу с чајем. Дланови су му се ознојили.

„Сам сам се упецао. Како је оно деда говорио? Као сом на бућку! Знам да морам да поправам ствари, али кад? Кад?“, склопио је очи. Још брже их је отворио јер је испод спуштених капака видео претеће подигнут кажипрст своје мајке. „Ех, моја Љубице, да си сада овде, можда би ме и разумела. Пошто ниси, нећеш веровати ниједној мојој речи. Ти кад нешто решиш, нема другог начина и пута! Ти не знаш за не... Не помаже ми што је директорка готивна. Блажа. Некако добродушна. Отворена је за разговор. Дobar је преговарач... Лако је њој да буде кул кад има још пола године до пензије. Натерале сте ме да се суочим са својом кривицом и последицама које из ње проистичу... Па шта сам закувао, то ћу...“, дубоко је уздахнуо као пред извођење

пенала. Одважно је подигао руку. Огњен га је забезекнуто погледао. Повукао га је за рукав:

– Јеси ли полудео? Зар опет?! Спусти ту руку!

– Не могу!

– Није сад тренутак шта год да си наумио. Видиш како се накрестрила?! – шапатом га је молио дугајлија. – Чак ни исправку контролног није споменула!

– Никад неће ни бити право време – кроз зубе је процедио Бојан, истргао се из његовог стиска и остао с подигнутом руком.

Наставница је исписивала формулу за формулом, без објашњења. Мењала је маркере, подвлачила црвеном нове податке. Урадила је и један задатак. Написала је текст следећег уз напомену да га заврше. Вратила се на место и села. Вртела је једну од наруквица. Није подизала поглед.

Ау, човече! Не рејисџује нас... – написао је на последњој страници свеске Огњен и гурнуо је према другу из клупе. Бојан је само незнатно климнуо главом. Подигнута рука га је болела. „Могу ја то, могу!“, бодрио се. Ђаци су лактовима гуркали једни друге и главом неупадљиво показивали у његовом правцу. Мишићи су почели да му подрхтавају. Био је у искушењу да одустане, да се преда. Осећао се глупо. Није знао шта да ради. Као кад заставу спуштају на пола копља, спустио је и он допола руку. Тада је Ката подигла главу. Попут радара окретала се слева надесно. Њен поглед пресекао је дечака преко груди. На тренутак је престао да дише. Руку је положио на колено а прсте скупио у песницу.

– Да ли ми се учинило или си ти, Ђурђевићу, хтео нешто? Можда да урадиш задатак?

Несигуран да ли треба да устане или да остане да седи, Бојан се благо нагнуо напред. Покушао је да се осмехне, али му се лице само згрчило:

– Могао бих да покушам да га урадим, ако треба. Него, нешто друго сам хтео.

– А је ли? Шта то? – скинула је на пола носа наочаре Ката.

– Да вам се извиним! – погледао ју је у очи.

Поново је наступила тишина. Мува је могла да се чује. Сви из одељења 8/4 немо су пратили разговор.

Бојан је удахнуо дубоко неколико пута и устао, иако није био сигуран има ли дозволу за то. Колена су му благо клецала:

– Разговарао сам са директорком и са мамом. Обећао сам им да ћу да вам се извиним. Дајем вам реч да ћу до краја школске године на свим часовима бити добар и миран. На вашим посебно! Нећу више да правим испаде и да чиним било шта непромишљено... Извините због испада који сам направио на претходном часу.

Наруквице су зазвечале, Ката-Злата је устала:

– О, колико њих је требало да те приволи да то урадиш! Мора да су те дуго убеђивале! – кисело се осмехнула.

– Не, не, извините, нисам се добро изразио. Још на крају прошлог часа сам сâм хтео то да учиним. Сâм. Није требало нико да ме на то тера. Нажалост, окаснιο сам после разговора с директорком у њеној канцеларији. Прекасно сам стигао до нашег кабинета.

Час је већ био завршен, кабинет закључан. Само ме је Огњен чекао испред. Он ми је изнео ранац...

– Добро, добро... То је сасвим ирелевантно – нервозно је корачала испред табле. – На претходном часу урадио си нешто недопустиво. Због тога треба да сносиш последице. – Стала је испред његовог реда: – Дете, смири се. Уозбиљи се! Видећемо да ли си спреман да се поправиш... – раширила је руке. – Надам се да ти је и директорка прочитала лекцију!

Бојан је снажно заклимао главом, спреман да јој подиђе и удовољи. Осећао је с једне стране олакшање и наду, а с друге, самом себи је био мрзак и јадан. Разговор са директорком био је много коректнији и конкретнији него што је физичарка очекивала.

„Јесте, прочитала је. Та добра жена је то урадила на присан, једноставан начин...“

– А сада седи и ради задатак – наложила је наставница, стала испред прве клупе у средњем реду и обрадила се одељењу: – А то важи и за вас остале.

2.

Бојан и Огњен су на великом одмору купили ужину и сели на омиљене бетонске коцке. Било је неписано правило да се ту окупљају два одељења осмог разреда парне смене. Неко време су јели у тишини, а онда је Огњен, познат по својој плаховитости, узвикнуо:

– Добро, и докле ће сада да буде овако?!

За разлику од њега Бојан је био смиренији и тактич-нији. Слегнуо је раменима и наставио да једе.

– Чујеш ли шта сам те питао? – није одустајао Огњен.

– Мислим да је ово тек почетак. Врх леденог бре-га... – погледа упереног у врхове патика које су некада биле беле, одговорио му је друг.

– Молим?! Нема шансе! – викнуо је дечак и скочио на ноге. – Зар ће сви сада да се према нама понашају као да смо неки криминалци?! Ја не могу да трпим овакво шиканирање. Много сам се изнервирао. Опет!

– Смири се. Седи – замолио га је Бојан. – Немој да схваташ то лично. Реално, у проблему сам ја, а не ви... Знаш како бабе кажу: *Свакој чуда...*

– Аха... Ма, важи...

– Ево за два дана ћемо на пролећни распуст. Сви ће да се одморе, опусте, и прича о испаду на часу физике биће бајата. Давно прошло време...

– Како се оно беше зове то давно прошло време? – намрштено је упитао Огњен.

– Плусквамперфекат – без размишљања је одговорио Бојан који је био један од најбољих ђака у разреду.

– Ти увек све знаш! Него, нешто мислим, приближио се и крај године. Ваљда ће нас оставити на миру. Биће у фрци, испитивање, закључивање оцена, пријемни... – Огњен је појео последњи комадић пецива и отворио флашицу сока. – Можда се предомисле и теби скину казну.

– Не бих се ја кладио у то – тихо је узвратио Бојан.

– Али, Матори, седећеш код куће док се ми проводимо на екскурзији!

– Нема везе. Сâм сам крив...

– Ништа мени ту није јасно... – намрштио се Огњен.

– Ма хајде да то оставимо иза нас.

– Пустио бих ја њих, али неће они нас – кисело се осмехнуо Огњен и прстом показао у правцу школе.

Према њима корачао је разредни старешина. Војин је предавао математику. Важио је за једног од најбољих и највољенијих наставника. Нарав му је била потпуно супротна од имена. Био је благ, добродушан, попустљив. Кад се осмехивао, образе су му красиле две јамице. Први пут је изводио генерацију. Везао се за своје $8/4$. Колеге су га задиркивале да се с њима сасвим стопио, да не могу да га разликују од ученика. Саветовали су га да не треба да буде с децом друг јер

ће они то злоупотребљавати. Војин је сагласно кли-
мао главом и радио по своме. Без подизања тона и
прављења драме, у ходу је решавао настале проблеме.

Обојица дечака су устала и пошла младом човеку
у сусрет.

– Како сте, разредни? – брижно га је упитао Огњен.

– Хвала на питању. Добро сам. Ево, вратио сам се
с боловања.

– Јесте ли сада добро?

– Ма, не брини, као нов сам! – осмехнуо се Војин.

– Него, ја бих нешто да разговарам с твојим другом.
Док сам био одсутан, он је напрасно постао... – застао
је на тренутак тражећи праву реч.

– Хајдук? – предложио је Огњен.

– Не, већ имамо Градимировог *Хајдука у Београду*.

– Робин Худ? – није се предавао осмак.

– Хајде нас ти сада, Робине, остави мало насамо.

Огњен је забринуто погледао у друга и невољно се
удаљио.

Разредни је сео на бетонску коцку и показао Бојану
да и он учини исто. Ћутали су неко време. Разредни
је превукао шакама преко образа:

– Да ли су сви твоји код куће добро? – било је прво
што је упитао једног од својих најбољих ђака.

– Јесу. Зашто?

Војин је раширио руке:

– Како „зашто?“! Директорка ме је звала. Испричала
ми шта се догодило. Упозорила ме је да припазим на
тебе – нервозно је чупкао извучени кончић на левом
рукаву. – Шта се с тобом дешава? Већ сам у првом по-
лугодишту водио поступак због твојих неоправданих

часова. Добро, поправио си се по том питању. Од тада си направио само два нова... Али и даље се не смирујеш! Правиш фаулове на други начин. И колегиница која предаје хемију жалила се претпрошле недеље на тебе. Не гледај ме тако затечено – намрштио се. – Мислила је да преписујеш јер си се врпољио и изгледао јој сумњиво. Дошла је до тебе да провери о чему се ради, тражила ти да испружиш длан... Кад тамо, ти си написао: МОША! Је л' тако било?

– Јесте – спремно је признао Бојан.

– Па, добро, шта ти је то требало?

Дечак је исправио до тада повијена леђа и погледао разредног отворено, без страха:

– Она стално говори како од свих вас у зборници има најбољи смисао за хумор, како воли децу, да њу нико не може да надмудри, да јој је IQ 130... Кад оно, није се ни насмејала, него вам се одмах жалила...

Војин се трудио да остане озбиљан.

– А зашто си се правио духовит и пред Српкињом?

– Када? – трептао је Бојан дугим трепавицама.

– Шта „када“? Пре неки дан! Све дрљотине си спаковао у неколико недеља! И тамо си бацао форе, а жена је пропитивала за оцену...

– Па кад се тако наместило!

– Била је љута, није хтела ни да ми преприча шта си паметовао. Само је тражила да те опоменем да будеш концентрисан и озбиљан кад се озбиљно ради. Шта је тада било?

– Обнављали смо градиво... – започео је Бојан невољно.

– И? – подстакла га је разредни.

– И наставница је питала да изаберемо реч од које ћемо направити деминутив или аутментатив...

– И?

– Ја сам изабрао реч хлеб.

– Зашто баш њу?

– Зато што сам вече пре тога прочитао виц на нету на ту тему...

– Па, добро, шта си рекао?

– Рекао сам да умањеница од *хлеб* гласи *кифла*.

Војин је ставио руку преко уста.

– Колегиници није било смешно! – закључио је.

– Нимало... – признао је ученик.

– А одељењу?

– Покочили су се!

– Могу мислити! – уздахнуо је млади наставник. – Да се вратимо на оно од прекјуче – намрштио се. – И даље не могу да поверујем шта си урадио! То уопште не личи на тебе!

– Нисмо били спремни па сам хтео да спасем одељење да не радимо контролни.

Математичар је лупио шакама по коленима:

– Па си наставници кроз прозор бацио кључеве од ормарића у коме држи тестове за контролни?! Хеј, хало!!! То више није смешно. Није виц! Нека фора... То је озбиљан преступ!

– Знам. Схватио сам! – скрушено је одговорио Бојан.

– Верујем да јеси, али касно. Можда си другове и спасао, али себе си увалио у невољу. Знаш ли то?

– Знам – једва чујно је изговорио Бојан.

– Треба да ти смислим активности у оквиру друштвено-корисног рада... Као да немам паметнија

посла, већ морам и тиме још да се бавим. Студирао сам ПМФ, а не Правни – грицкао је горњу усну неко време. – Рекли су ми да си пронашао кључеве које си завитлао кроз прозор.

– Јесам.

– Када? Како?

– Одмах после часа. Директорка ми је рекла да је то први корак ка искупљењу. Да покушамо да одобровољимо Катуну... Претражио сам травњак испод кабинета. Пали су поред стабла јапанске трешње...

– Добро. Надам се да си их вратио наставници.

– Хтео сам, али директорка је рекла да их донесем њој.

– Значи, ниси се извинио Кати?

– Нисам јуче. Али јесам данас.

– И?!

– Прихватила је извињење. Онако изокола...

– Хм... Добро – одахнуо је разредни. – Само да знаш, све ово је тек почетак. У оквиру друштвено-корисног рада добићеш разна задужења. Мораћеш озбиљно да се потрудиш да исправиш дрљотину коју си направио. – Гледао је дечака који је седео погнуте главе. Устао је и потапшао га по рамену. – Ако си је направио... – додао је за себе.

Огласило се школско звоно. Чим се разредни мало одаљио, Огњен је пришао другу и загрлио га око рамена:

– Жив ли си?

– Једва – признао му је. – Хтео сам у земљу да пропаднем од стида.

– Зашто ти је оно требало?

– Немој и ти да ме то питаш! Како „зашто“?! Чуо си како је директорка запретила! Или признање ко

је починилац, или ће цело одељење бити кажњено! Остали бисте без тродневне екскурзије!

– Јес', баш би родитељи допустили да испашта цело одељење! Зар је могуће да си се стварно упецао на ту удицу? – потапшао је Бојана по рамену. – Човече, ти си бољи него што сам мислио.

– Или глупљи – сетно се осмехнуо његов најбољи друг.

– Па, то ти је исто!

– Можда и јесте – уздахнуо је Бојан. – Него, хајдемо да не закаснимо на физичко. Не треба ми тако нешто у овом тренутку!

– Ау, ала су те наплашили! Па има још до другог звона – кад је видео како се Бојаново лице смркло, помирљиво је узвикнуо: – Добро, идемо, идемо – и дугим корацима пошао према улазу.

3.

Деца из других одељења окупила су се око Бојана и Огњена на степеништу испред главног улаза.

- Где си, легендо?
- Значи истина је!
- Јуче се само нешто шушкало...
- А данас смо сигурни!
- Разредни изашао да те мало изриба? А?
- Не дај се, царе!

Тапшали су друга по раменима, желећи да му покажу да су уз њега. Како је претила опасност да закасне на час, Огњен је почео да се гура напред и прави Бојану пролаз:

- Хеј, шта вам је? Пустите човека на миру!
- Није све баш тако... – покушавао је да их освести Бојан, али се чинило да га нико не слуша. – Не препоручујем вам... – жагор је гутао његове речи. – Погледајте само мене – узалудно се упињао да им објасни свој неповољан положај. Огњен га је вукао за мајицу

док су журили кроз ходник. Кад су стигли пред салу за физичко, узели су ранчеве и опрему које су ту на почетку одмора спустили и ушли у свлачионицу.

– Ух, једва се одбранисмо – театрално је узвикнуо Огњен. Громогласан и забаван, вечито је успевао да буде у центру пажње.

– Украде ти Бркајло славу! – подсмехнуо се Павле.

Успео је да их обојицу изнервира. Огњена јер никад није био љубоморан на најбољег друга, а Бојана јер га је назвао надимком који је мрзео. Добио га је због најдуже речи коју је саставио на часу српског кад су играли слагалице, па је одељење почело њоме да га задиркује. Постао је Бркајло, Брка, Брки. Само га је Огњен звао од милоште Матори јер није хтео да га љути и стаје му на жуљ, посебно у време кад је обојици почела изнад горње усне да се помаља тамна сенка.

– Јао, што си духовит! – викао је Огњен. – Постани и ти славан. Ко ти брани? Што се ти ниси јавио кад је Ката-Злата питала ко јој је дацио кључеве?

Павле је навукао белу мајицу преко главе и дуго је гладио рукама као да је пегла на себи. Побунио се, не гледајући друга у очи:

– Шта је теби?! Зашто ја да се јавим? Ја то нисам урадио!

– Аха, ниси! Ти си редар ове недеље. Већ имаш кеца на полугодишту! Пре неколико часова ниси знао ниједну мерну јединицу кад те је Ката питала! А пред контролни си брисао са Аном таблу. Мувао си се око катедре. Са још једном недовољном забетонирао би закључну оцену... А кључеви су ти били при руци... Прилика каква се не пропушта!

– Ш-шта т-то причаш? – почео је да муца Павле, запрепашћен оним што чује. – Свашта! Како само лупаш! Кажем ти, ја с тим немам ништа! – викао је. – Ту су били и Ема, и Стеван, и Ана! Домунђавали су се око Емине рођенданске журке. Можда их је баш Ана фркнула кроз прозор. Прва је рекла да није спремна за контроли. Знала је да на њу нико неће да посумња. Па и теби је Бојан дао пушкице јер пипнуо ниси свеску.

– Пушкице само говоре каква је људина Бојан! – накострешо се Огњен. – А девојчице не дирај...

Павле му је пришао:

– Ооо, да ли ти то...

Тих дана најмирнији и најтиши био је Стеван, иначе коловођа свих зврчки у одељењу. Као да се тргао из дубоког сна, разрогачених очију стао је између другова који су се препирали:

– Хеј, хеј, шта вам је?! Још нам само туча фали! Цело одељење ће онда стварно седети у Београду док се други проводе! О’ладите мало!

Бојан је стао поред Стевана:

– У праву је Степа! Уосталом, цела та прича је завршена. Испричана. Све се разјаснило. Крај. Ја сам крив. И то је то.

– Да ли је? – упитао га је Стеван.

– Стевке, немој и ти, молим те. Пусте све. Само ћути. Искулирај – потапшао га је Бојан по леђима и први пошао у салу.

„Има ли краја свему овоме?“, уздахнуо је и као појас за спасавање дограбио лопту за рукомет.

4.

Бојан и Огњен су живели у суседним зградама. Знали су се од вртића. Мајке су им се дружиле. Обојица су били јединци, блиски као да су браћа. На повратку из школе купили су сладолед.

– Нешто ми није јасно... – замишљено је рекао Огњен.

– Шта? – киселог израза лица упитао је Бојан.

– Јутрос умало да закасниш, а кад сам ти звиждао испод прозора, ти си већ био отишао...

Бојан се после дужег времена први пут слатко насмејао.

– О, открићу ти тајну. Тренутно сам на другој адреси.

Огњен се тако нагло зауставио и окренуо у страну да је Бојан налетео на њега и умрљао га сладоледом. Дугајло се на то није осврнуо:

– Шта то причаш? Због последњих догађаја си почео да булазниш?! – пружио је руку и пипнуо другу чело. – Или су ушао у програм заштите сведока?!

– Ха-ха-ха! – смејао се Бојан. – Ово ми је требало. Ти си ми требао! Немој, молим те, никад да се мењаш. Буди то што јеси! Чист уникат.

– Хало, чујеш ли шта те питам? – мрдао је руком лево-десно Огњен. – Јеси ли можда побегао од куће? – нагло се уозбиљио.

– Ха-ха-ха! – још гласније се смејао Бојан док му је заборављени сладолед капао низ корнет. – Како си само маштовит...

– Матори, почињеш да ме нервираш! Сада ћу да зовем твоју Љубицу. Она ће све да ми исприча – извадио је мобилни из џепа.

– А-ха-ха – ухватио се слободном руком за стомак Бојан. – Ни она није ту!

– Мајко моја, шта је ово? Нека скривена камера?! – почео је да се осврће Огњен. Ухватио је друга за рукав и одвукао га до најближе жардињере покрај тротоара. – Седи овде и све ми лепо испричај.

– Не могу. Журим на бус па на тренинг.

– А-а-а, неће моћи – стиснуо га је за мишицу комшија. – Да ли те је мајка избацила из куће због онога што се десило у понедељак?

Бојан је докрајчио сладолед и обрисао прсте:

– Их, куда ти оде! Па моја мајка ради у школи. Тече јој трећи директорски мандат. Чеге се све она у радном веку нагледала и наслушала!

– Па, јесте... Ово твоје мора да је ситно наспрам средњошколских испада.

Бојан је само слегнуо раменима.

– Добро, није те избацила из куће, али мора да се изнервирала.

– Шта „изнервирала“? Шизнула је начисто! Отишао сам на тренинг и нисам јој ништа јавио. Накратко сам се правио да се ништа није догодило... Тако ми је било најлакше – слегнуо је раменима. – Кад сам се вратио, чекала ме је као инквизитор за столом на коме је стајала плава коверта. Из школе је стигао телеграм.

– Ау! – високо је подигао обрве Огњен.

– Тог дана сам правио фауле на све стране. Грешку за грешком... Испрепадао сам јадну жену! И сам знаш какве вести стижу телеграмом... Мама је помислила да је неко умро. Једва се усудила да га прочита. А кад га је прочитала... – прошао је руком кроз косу. – Схватила је да сам ја кривац и у школи, и што је телеграм стигао, и што јој ништа нисам испричао... Пребацила ми је што јој макар поруку нисам послао. Ни помислила није да је зову у школу, а сама је много истих таквих телеграма упутила родитељима својих ђака.

– Баш је то необично.

– И ја сам то помислио. Као да се све враћа и све плаћа... Тврдила је да је пуна мудрих савета кад су туђе породице у питању, а да једва успева да сачува своју... – протрљао је десно око. – Била је на рубу плача. Лакше ми је било док ми је пребацивала. Кад је почела да се преиспитује, баш ми је тешко пало. Она је феноменална и није ни за шта крива! Откако је пре три године Ранко отишао за Норвешку, она ми је и отац и мајка.

– Можда то није довољно... – тихо је приметио Огњен.

– Мени јесте, веруј ми. Мој отац као да је једва чекао да оде. Некуд далеко. Чуди ме да није побегао